

i deres lande. Artiklen blev behandlet sammen med artikel 18, der omhandler den situation, at to eller flere stater benytter en tredje stat som værtsland. Efter drøftelsen i redaktionsudvalget, der henstillede at bevare artiklen, vedtog 6. udvalg at bevare den.

Udkastets artikel 7 fastslog i stk. 1, at det ikke var nødvendigt, at der var diplomatiske eller konsulære forbindelser for at sende eller modtage særlige missioner. I stk. 2 blev det fastslået, at en stat kunne sende en særlig mission eller modtage en fra en stat, som den ikke anerkender. Sidstnævnte bestemmelse gav anledning til indgående debat, og ved en afstemning med navneopråb blev der flertal for at udelade bestemmelsen for derved at undgå at præjudicere anerkendelsesspørgsmålet.

Konventionsudkastets artikel 8 vedrørende udnævnelse af medlemmer af særlige missioner blev ændret, således at der blev statueret ret for modtagerstaten til at nægte at modtage en bestemt person som medlem af missionen, uden at der dog blev indført bestemmelse om indhentelse af forhåndsaftagelse. Efter spansk forslag blev notifikationspligten i artikel 11 udvidet, således at udsenderstaten også fik pligt til at give adresseoplysninger for delegationens medlemmer.

Et belgisk forslag, der fik støtte fra de øvrige vestlige lande, om at indskrænke retten ifølge udkastets artikel 19 til at benytte flag og våben til ledere af særlige missioner blev ikke vedtaget, da det under en længere debat, især fra afro-asiatisk side, blev fremhævet behov for ubetinget ret for alle missionens medlemmer til at anvende nationalflag og -våben.

Et fransk forslag om at ændre artikel 24 vedrørende fritagelse af beskatning for en særlig missions lokaler blev vedtaget, idet det udtrykkeligt blev fremhævet, at fritagelse kun skulle finde sted i det omfang, det var foreneligt med den særlige missions natur og varighed.

En langvarig debat udspandt sig vedrørende artikel 25, der omhandler ukrænkeligheden for særlige missioners område (lokaler). I Folkeretskommissionens udkast var der optaget et forbehold om ret til indskriden i tilfælde af brand eller andre kata-

strofer. Der forelå et ukrainsk forslag om at slette dette forbehold. Efter at der fra argentinsk side blev fremsat et kompromisforslag, hvorefter tilladelse til indtrængen på missionens område kun skulle forudsættes at foreligge i tilfælde af brand eller andre katastrofer, der alvorligt truede den offentlige sikkerhed, blev artiklen vedtaget i den ændrede form.

Efter britisk forslag blev udkastets artikel 28 vedrørende kommunikationsfrihed ændret, således at det blev pålagt særlige missioner i de tilfælde, hvor det var muligt, at anvende udsenderstatens allerede etablerede faste diplomatiske repræsentationskommunikationsmidler, således eksempelvis kurerforbindelser og radiosendere.

En større debat fandt sted i forbindelse med udkastets artikel 29 og 31, der omhandlede henholdsvis personlig ukrænkelighed og fritagelse for jurisdiktion. Et nederlandsk forslag om, at skader hidrørende fra automobiluheld ikke skulle give jurisdiktionsfritagelse, selv om skaden var hidført i forbindelse med en embedshandling, blev ikke vedtaget. Et fransk ændringsforslag, hvorefter jurisdiktionsfritagelse kun skulle gælde embedshandlinger, faldt ligeledes. Et chilensk forslag, hvorefter den civile og administrative jurisdiktionsfritagelse kun skulle gælde embedshandlinger, fik ej heller tilstrækkelig tilslutning. Folkeretskommissionens udkast til artikel 31 blev herefter vedtaget.

3. Konklusion af konventionsudkastets behandling.

Som konklusion af behandlingen på 23. Generalforsamling kan det anføres, at samtlige medlemslande bortset fra de vestlige lande viste stor utilbøjelighed til at foretage ændringer i Folkeretskommissionens udkast. De østeuropæiske lande syntes i lighed med tidligere holdning, for så vidt angår Wienerkonventionerne om diplomatiske og konsulære forbindelser, at søge at sikre deres udsendinge den størst mulige immunitet og de videts mulige forrettigheder. De afrikanske og latinamerikanske stater synes ligeledes indstillet på under henvisning til staternes suverænitet og muligvis under indtrykket af mere usikre retsforhold i nabo-stater at forfølge samme formål. Denne